

„Maar broer Gerhard!” — Het stakte in haar keel. — „Dat is..., dat is affreus!”

Dit laatste hoorde alleen Rieksken die verlegen, niet begrijpend naar juffer Octavia keek. Struwentius liep al driftig door de gang naar zijn werk-kamer, bleef daar, geleund tegen het kozijn van de geopende glasdeuren, den tuin in staren.

Zoo ieder jaar bracht de groot-burgerdag wat beroering in huize Struwentius. Eerst was het een gril van hem geweest, toen hij die twee menschen ontmoette die daar achter het tuinpoortje, op het hofje van de Struwentius', woonden. En nu kon hij er haast niet buiten dien dag te herdenken, omdat hij toen iemand had gevonden waarmee hij kon praten over goede en schoone dingen, en waarmee hij soms een gelijkgestemdheid voelde die hem weldadig aandeed als een innige vriendschap. Zeker, hij had daar maar door het tuinpoortje te gaan om hem op te zoeken en met hem te praten, wat hij ook vaak deed, en die andere had voor hem alleen het interessante een gedegenereerd nazaat te zijn van een twee generaties vroeger welvarend en bekwaam bouwersgeslacht. Maar de groot-burgerdag was voor hem, Struwentius, traditie geworden, en daarom: Woensdag was het groot-burgerdag. Hij had geschreven, hij had gezegd.

En terwijl een glimlach over zijn peinzend gelaat kwam ging het door zijn gedachten, — Fortis age. —

Sander Dederink zijn huisje stond met nog twee broederlijk aan het hofje dat verborgen tusschen de huizen lag en van de straat alleen toegankelijk was door een smal overdekt gangetje. De tuinpoort van het huis Struwentius, die op het hofje uitkwam, werd slechts weinig geopend; bij het wekelijksche werk van den tuinman en bij de willekeurige bezoeken van Struwentius aan Sander. Midden op het hofje verhief zich een kastanjeboom en in een hoek kromde een oude moerbeiboom die men met stutten moest helpen zijn kruin omhoog te houden.

In Sander's voorhuisje, zijn werkplaats, was het een klein museum van nieuwe en oude schilderijen, prenten en teekeningen, gebroken aardewerk en porcelein, beeldjes en vaasjes; mooie en leelijke dingen, maar alles gebroken of geschonden. Op de werktafel was het een chaos van gereedschappen, fleschjes, doosjes en busjes. En in de kleine ruimte hing altijd een scherpe geur van oliën en terpentijn.

Sander Dederink beoefende haast alle technieken der beeldende kunst, en daarom was hij restaurateur van kunstvoorwerpen geworden.

Maar zijn groote liefde hadden de boeken; te lezen en te studeeren en te werken om al die ontelbare boeken ter wereld eens nog te vermeerderen met die waarin zijn gedachten en fantasieën waren vastgelegd.

Daar op het vijf treden hoogere opkamertje was het goed te zijn tusschen de wanden met boekenschappen en een enkel goed schilderijtje, er te zitten